

Ubalance i samfundet

»Hvis Danmark fortsætter på den måde, så er det med at vi må pantsætte landet og vore efterfølgere vil miste deres frihed.«

Sådan udtalte Knud Heinesen sig i sin tid til de ansvarlige politikere i Danmark angående det dengang store underskud på handelsbalancen til udlandet. På det tidspunkt var det som nu en socialdemokratisk ledet regering, der styrede landet. Langt ind i LO kredse havde man forståelse for Heinesens argumentation, men regeringen kom aldrig i gang med de nødvendige omstruktureringer.

Det gjorde til gengæld den efterfølgende borgerlige regering. Den viste i praksis, at det var muligt at ændre et katastrofalt underskud på handelsbalancen til et solidt overskud ved en målrettet indsats. Resultatet ses i dag, nemlig at vi er i stand til at sælge mere til udlandet, end vi køber, fordi vi er blevet konkurrencedygtige. Den borgerlige regering, der bandede vejen for denne udvikling blev godt hjulpet af den

arbejdende del af befolkningen, der med flid og lønmodenheden accepterede lave lønstigninger, end man havde i de lande vi konkurrerede med.

I dag har en anden ubalance i vort samfund, nemlig den omstændighed, at vi i statens »husholdningsregnskab« bruger flere penge end vi indtjener. Vi har i dag en statsgæld på 600 milliarder, og den er steget med 55 milliarder årligt i de seneste år. Det har tilsyneladende ikke haft nogen indvirkning på den nuværende regerings aktive udbetalingspolitik, og der er derfor ikke med dens kurs tegn til, at statsgælden med årene skulle blive mindre.

De negative følger af regeringens udbetalingspolitik afspejler sig grellest i de situationer, hvor det samlede overførselsbeløb til den enkelte borger overstiger det beløb, vedkommende kunne have fået ved at gå på arbejde. Der er noget grundliggende forkert i, at det bedre kan betale sig at gå ledig end at gå på arbejde, og

derfor burde de ansvarlige politikere som noget af det første forsøge at skabe en bedre kvalitet i overførselsindkomstsyste­met.

Noget af det værste man kan gøre ved mennesker er at »omklamre« dem så meget, at man helt fratager dem ansvaret for deres eget liv. Derfor må der løses op for de mange stive regler og rammer, der hersker på arbejdsmarkedet, så det frie initiativ igen kan få rimelige vilkår. Mange har udtalt, at de føler sig magtesløse ved at blive tvunget ind i det ene uddannelsessystem efter det andet, hvor de bliver »opbevaret« og betalt for at være tilfredse. De mister på den måde troen på eget værd og den nødvendige gnist til at komme videre. Set i sammenhæng med at det nu lige pludseligt er blevet svært at skaffe arbejdskraft inden for bestemte områder, de lange ventelister på hospitalerne og hvor hurtigt de, der er i arbejde, skal løbe for at »få hjulene til at køre«, så virker dette akut opståede misforhold som et synligt resul-

tat af en kostbar men forfæjlet omklamringspolitik.

Indenfor Venstre mener vi, at forældreorlovsordningen er en af de foranstaltninger, regeringen skal roses for at have gennemført. Vi mener, det er nødvendigt, at den bliver gjort frivillig for arbejdsgiveren i de tilfælde, hvor det skønnes umuligt at skaffe en kvalificeret afløser.

Det burde være en selvfølge, at forældre på orlov selv passede de mindre børn, til gavn for begge parter og til fordel for de, der står på venteliste til en institutionsplads. Vi vil i Venstre stadigvæk arbejde for, at pengene følger det enkelte barn, da vi skønner, det vil medføre en mere retfærdig behandling af børnefamilierne, og vi vil arbejde for en revision af »Børnepakken«.

For at få bedre gang i beskæftigelsen bliver det nødvendigt at skabe en større økonomisk forskel i det udkomme, man kan få ved at gå på arbejde og så det samlede beløb, man kan opnå i overførselsindkomster. Det bør ikke ske ved store generelle lønstigninger, for så kan der igen blive problemer med vores konkurrencedygtighed overfor udlandet. Det er også vigtigt, at vi beholder det sociale sikkerhedsnet, og grundbeløbene i kontanthjælpsydelse skal ikke gøres mindre. Men det er og bliver nødvendigt med en opstramning af summen af overførselsindkomster til den enkelte. Af moralske grunde, men også fordi vi som land ikke har råd til, og helt uden omtanke kan tro på, at vi i fremtiden kan betale os ud af problemerne i det omfang, som vi gør i dag.

Stoholm, 27.7. 1994
Lea Flarup
Medlem af
kommunalbestyrelsen
i Fjends (V)
Fyrrevæng 1
7850 Stoholm

Livets gang i Lidenlund

